

Micul meu Dumnezeu

calea prin eter

Flavius Dragomir

LUMEN
In elita editurilor românești

Activați Windows
Accesați Setări pentru a

Flavius DRAGOMIR

Micul meu Dumnezeu

Calea prin eter

EDITURIA LUMEN
în elita editurilor românești

MICUL MEU DUMNEZEU. CALEA PRIN ETER
Flavius DRAGOMIR

Copyright Editura Lumen, 2019
Iași, Țepeș Vodă, nr.2

Editura Lumen este acreditată CNCISIS

edituralumen@gmail.com
prlumen@gmail.com

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

Redactor: Roxana Demetra STRATULAT
Design copertă: Roxana Demetra STRATULAT

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin
fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată, indiferent de
mediul de transmitere, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRAGOMIR, FLAVIUS

Micul meu Dumnezeu / Flavius Dragomir. - Iași : Lumen,
2019

ISBN 978-973-166-524-5

821.135.1

Flavius DRAGOMIR

Micul meu Dumnezeu

Calea prin eter

LUMEN, 2019

Pagină lăsată goală
intenționat

Cuprins

Cum se naște o poveste?	5
Faima apare, dispare ...Cea mai importantă este călătoria!	27
Hong Kong, o mică escapadă până la adevărata călătorie	41
Zăpadă, munți și muncă	53
Nu toți oamenii sunt buni.....	71
Muntele rusesc	83
Prieteni	101
Ierusalim, tărâmul Domnului	113
Onoare, noutate, tradiție și kendame.....	139
Povestea unui samurai.....	159
Râuri roșii	181
Câteva cuvinte de-ale mele.....	201

Cum se naște o poveste?

Tânărul Miron își pregătea ghiozdanul maroniu și plin de zgârieturi pentru școală. Era foarte emoționat. Simțea că nu mai are aer și că va exploda dacă nu ajunge cât mai repede. În după-amiaza aceea urma să aibă o excursie la Centrul de Științe din orașul său. Își luă cămașa neagră, cambrată, cu un guler scurt, cu mâneci lungi și cu nasturi lucioși, preferata lui. Haina era însoțită de o pereche de pantaloni de culoare gri-închis, fără rupturi, dar mai lungi decât ar fi fost nevoie să îi aibă, încercând să îi oprească circulația picioarelor și de o pereche de pantofi negri de piele, ce erau atât de lăcuiți, încât puteau prelua cu ușurință rolul unei oglinzi.

Pe drumul repetat de mii de ori către școală, o călătorie în care vedea aceiași copaci înghețați în timp, magazinele care se pregăteau toropite de deschidere, străzile ca un labirint plin de semne care încurcau orice străin și îmbulzeala de oameni stresați și grăbiți care se împingeau unii pe ceilalți pentru a ajunge cât mai rapid la rutina zilnică de la serviciu, lui Miron îi zbura gândul la două lucruri: faptul că va vedea locul unde va lucra peste câțiva ani, un prestigios centru de studiu al fizicii cuantice, și faptul că va face asta împreună cu iubirea lui Loret...bine, dragostea lui imaginată față de ea...

-Oh, Loret, abia aștept să te cunosc mai bine, să petrecem timp împreună și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți! Sper, nu e ceva greșit să îți dorești fericirea, tot aștept să vină acel moment. Presimt că visez în zadar la acest lucru. Este ceva în mine care îmi spune că tu ești aleasa, dar... parcă licărirea mea de speranță dispare în fiecare zi. Se stinge cu fiecare vorbă pe care încerc să ți-o spun, iar tu îmi răspunzi aproape ca unui necunoscut sau unei persoane pe

care o eviți; cred că mi-am făcut un obicei nesănătos gândindu-mă atât de mult la tine. Cred că e timpul să grăbesc pasul spre școală. Voi rata singura oră pe care o voi face astăzi dacă mai stau prins printre gânduri; nu este una importantă, dar totuși, nu doresc să primesc o absență.

Loret era o fată inteligentă care putea găsi soluții la toate problemele, nu doar cele de matematică, ci și ale vieții de zi cu zi. Nu contează că de cele mai multe ori domnișoara Loret încălca mici aspecte ale moralității. Cu toate că aceasta avea un intelect de invidiat, era ghidată de dorința de a avea succes indiferent de câți oameni vor trebui înlăturați din calea ei, capriciul nestăpânit al sufletului, cel de a avea cât mai multe lucruri materiale, și ceva care o rodea încet, încet în cel mai întunecat colțișor al inimii, și anume dorința de a putea controla pe cineva doar pentru a se putea simți mai puternică. Loret nu dorea să aibă o relație până nu găsea persoana perfectă, adică un băiat deștept, frumos și bogat care să îi fie supus, loial și ascultător. Nu cred că își dorea un băiat ușor de căpătat precum Miron; o căprioară care încerca să se înfișă singură în săgeata vânătorului. Fata era frumoasă, avea un păr negru și lung până la umeri ce se asemena cu cel al unei prințese din poveștile clasice ale fraților Grimm. Ochii ei verzi străluceau ca un smarald atins de razele soarelui și parcă te ispiteau doar uitându-te la ei și gândindu-te la viitorul fericit pe ți-l promiteau. Privirea sa avea și o altă putere care la cea mai mică urmă de suferință, putea imprima neliniște până și-n cele mai puternice suflete. Zâmbetul acesteia era asemenea unor perle prețioase; te orbea cu strălucirea lui. Corpul ei subțire de ninfă părea atât de fragil, încât la o singură unduire, te speriai că s-ar putea sparge ca o sculptură în sticlă.

Ar fi fost destul de greu să se îndrăgostească de Miron; desigur, el ar fi fost marioneta perfectă, dar îl trata cu

indiferență. Nu avea un aspect respingător, chiar dimpotrivă, avea un păr creț, lung și negru ca abanosul având aspectul unei oi negre; ochii căprui și blajini ca ai unui miel care imploră milă înainte să fie sacrificat și o greutate corespunzătoare. Cu toate că ținuta lui era dominată de culori închise sau negru, i se asorta perfect cu tenul său ușor măsliniu asemănător cu cel al unui arab care s-a ascuns de lumina dogoritoare a soarelui din deșert. Acesta era o fire foarte sensibilă și naivă care încerca să îi facă pe toți fericiți, dar cu toate acestea, în sinea lui era cuprins de o tristețe de neimaginat. Tatăl său murise când el avea doar patru ani și nu reușea să obțină de cele mai multe ori ceea ce își dorea din tot sufletul, chiar dacă muncea asiduu și se dădea bătut foarte greu. Lupta pentru a-și îndeplini dorințele era asemănătoare cu cea a lui Don Quijote și morile de vânt. Vorbele lui erau de cele mai multe ori răstălmăcite și ajunsese să îi fie teamă să mai spună o vorbă; devenise un mut într-o lume în care toți aud voci fără a fi cu adevărat spuse. Faptul că nu primea destul respect pentru ajutorul pe care îl acorda oamenilor, îl transforma ușor, ușor într-un martir care se sacrifica din inerție, nu din plăcerea de a le face viața mai bună pământenilor nemulțumiți; care puteau să se plângă și de o bucată de aur ce li s-a oferit în dar, din simplul motiv că putea fi mai mare sau mai strălucitoare. Neavând niciun model masculin prin preajmă... a preluat foarte multe obiceiuri feminine. Deși petrecea o bună parte din timpul său prețios cu băieții, nu reușea să se bucure de un meci de fotbal, o plimbare prin zonele cele mai murdare ale orașului sau de o discuție despre mașini. Miron prefera o cafea caldă care îi alina limba, mirosul unei cărți noi ce îl ducea în lumi nebănuite, sclipirea culorilor unei flori plantate în grădina lui și un joc clasic de șah sau de strategie care îl transforma în regele unui ținut minunat. Acesta era o fire extremistă,

ajungea la o bucurie colosală atunci când era observat sau apreciat și simțea că dorește să-și curme viața cu fiecare dezamăgire sau înfrângere ce apărea pe traseul său unic. Uneori se întreba dacă chiar merită săi se întâmple atâtea lucruri neplăcute și se gândea că menirea lui este de a fi un petic de material textil pe care se testează diferite tipuri de ace. Avea unele momente în care considera că merită să aibă diferite probleme, dar își revenea rapid cu picioarele pe pământ. De fapt, caracterizarea lui o să o facem pe parcurs pentru că prefer să îl descoperiți prin faptele sale, nu prin ceea ce vă spun eu în acest moment. Să revenim la poveste!

Miron a ajuns la școală, unde deveni puțin neliniștit din cauză că trebuia să asiste la acel curs înainte de a pleca la Centrul de Științe. Se așează în ultima bancă de la fereastră lângă prietenul său Marian, pe un scaun de lemn mult mai bătrân decât el. Clasa era spațioasă, avea un iz de trecut puternic în pereții vopsiți cu un alb murdar și pe care erau așezate câteva tablouri cu diferite imagini din zona rurală făcute de elevii din generațiile anterioare. Încăperea era încărcată de douăzeci de bănci de câte două persoane pe care părea că un pictor orb a încercat să facă un tablou abstract folosind doar nuanțe de maro. Pe peretele dinspre răsărit se afla o tablă neagră și plină de zgârieturi proeminente de cretă de la elevii stresați în timpul unei ascultări în care nu știu niciun subiect din cele întrebate de către profesor. Copiii își revărsau toată emoția pe sărmanul tibișir, care a ajuns să spere că au învățat doar ca să nu mai fie apăsat cu atâta cruzime. Singurul lucru care emana un strop de modernitate era proiectorul pe care păianjenii se pregăteau să construiască o pânză de cât de des a fost folosit. Profesorul, un bărbat bătrân și scund, a intrat în clasă grăbit și a început să predea fără a-i păsa dacă cineva era atent. Era ora de religie, după părerea lui Miron era o oră inutilă. El considera că nu ar avea

rost să studiezi ceva care nu-ți oferă certitudinea că ți se prezintă adevărul. Eroul nostru vedea divinitatea ca pe ceva ce i-a oferit suferință ce s-a așternut încet, încet peste inima lui tânără și peste mintea supraîncărcată de dorințe. Se întreba mereu de ce suferința sa pare a nu se mai termina, de ce nu se simte împlinit, iar golul său în loc să se umple, prinde contur tot mai bine definit? Se uită la colega lui de clasă, Loret, și își spuse în minte:

- De ce să cred că Dumnezeu există? După atâta timp nu am primit ceea ce i-am cerut și anume, împlinirea sufletească sau cel puțin un strop de respect din partea persoanelor din jurul meu. De ce mi-a luat tatăl? Era singura persoană care m-ar fi putut învăța cum să o conving pe Loret să petreacă timp cu mine și să pot să îmi impun punctul de vedere, cum poate face orice bărbat de pe planeta aceasta uitată de mult timp de creator. De ce să cred, când Loret, o persoană minunată care înțelege viața mult mai bine decât mine, nu are nici măcar cea mai mică legătură cu acest subiect? De ce să cred că divinitatea aceasta îmi vrea răul? Cel mai bine este să cred că nu există, dacă ar fi fost reală, cel mai probabil m-ar fi făcut fericit cât timp am crezut în el. Nu are rost să cred în basme scrise mii de ani în urmă de către un bătrân care nu înțelegea ce se petrece și le-a spus copiilor săi despre divinitate; totul doar pentru a păstra imaginea paternă atotștiutoare. Am crezut și eu în legenda acestei străluciri perfecte. Încă regret că mi-am irosit speranța-n van și mi-am distrus mintea cu imagini blurate cu mine în lumea vieții veșnice mulțumindu-i pentru că a avut grijă de mine.

Miron era absorbit în propria-i minte și părea că voia să își facă rău singur gândindu-se la toate neajunsurile sale și dând vina pe divinitatea pe care nici măcar nu o considera reală. Aceasta este o imagine destul de tristă, să dai vina în disperare pe ceva ce nu consideri real; dacă mintea lui ar

putea fi un tablou, aceasta ar reprezenta un agricultor care strigă în disperare către cer întrebând cu ce a greșit de nu apare ploaia. Avea gândurile tare încurcate; colegul lui de bancă văzu starea de neliniște a acestuia și îi spuse:

- Iar ești pe gânduri? Pentru ea sau pentru existența divinității...sau iar dormi? întrebă Marian, colegul său de bancă, un băiat scund, brunet, cu barba deasă și cu o coafură nearanjată.

- Nu dorm! Mă gândeam la excursie, zise Miron surprins.

- Ți-am spus vreodată că nu ești un mincinos prea bun? Chiar nu înțeleg de ce îți faci atâtea griji, uită-te la mine, eu fac totul în ultimul minut, nu îmi umplu capul cu vise iluzorii și sunt fericit, chiar dacă nu am o viață perfectă.

Miron tăcu pentru câteva secunde jenat, se scărpină ușor în cap și încercă să se prefacă că nu a auzit ce i s-a spus și schimbă subiectul fără pic de subtilitate:

-Am avut un vis tare ciudat, la finalul lui m-am trezit foarte speriat.

- Ce ai visat? întrebă colegul să de bancă ușor iritat, punându-și o palmă sub bărbie și dându-și insesizabil ochii peste cap.

- Eram lângă un ceas uriaș din aur, cu geamul care trebuia să apere acele acestuia spart și plin de zgârieturi din care curgeau șiroaie roșii. În locul fiecărei zone care trebuia să indice ora se afla câte un simbol ciudat cum ar fi o semilună, o stea, o cruce sau un bărbat meditănd. În acel moment indica un bărbat ce se ridica din pat, nu știu de ce, dar eu tot încercam să trag acele înapoi către un copil care dormea liniștit într-un pătuț cu gratii. Ce crezi că înseamnă?

- Nu sunt un expert în vise și nu cred că părerea mea contează prea mult, dar poate aceste lucruri reprezentau faptul că trebuie să dormi mai mult și să nu mai încerci să

invenezi lucruri doar ca să scapi de o mică predică care te-ar fi ajutat, îi reproșă Marian suflând în sus și dându-și pe spate părul, care îi acoperiseră ochii căprui și fără pic de vlagă.

- Am... Chiar am visat asta. Uite eu îmi fac griji, asta e în natura mea, îmi bat capul cu orice și despici firul în patru. Nu văd cum voi fi mai fericit dacă renunț la asta. De ce te deranjează? întrebă Miron revoltat.

- Poate văd ceva interesant la Centrul de Științe, sunt foarte plictisit, vreau un pic de aventură! rosti acesta fără să îl observe pe băiatul nemulțumit.

- Bine, să fim atenți la oră! zise Miron sătul de conversație.

- Dacă vrei să fii atent la oră, chiar dacăștiu că nu vei face asta, eu mă joc păcănele pe telefon, spuse satisfăcut și își băgă căștile în urechi.

Trecu ora și sosi momentul plecării la Centrul de Științe.

- Cu Dumnezeu înainte! exclamă Marian cu scopul de a-l face pe Miron să revină la realitate.

Miron a fost oarecum iritat de ceea ce a spus colegul lui, dar a devenit atent la ceea ce era în jurul său.

Drumul a durat câteva zeci de minute, dar pentru Miron păreau că a fi ore. Au stat într-un autobuz vechi de aproximativ zece ani. Mașina nu a fost ținută în condiții prea bune, dovadă fiind rugina ascunsă pe sub roțile murdare, scaunele recusute aproape-n fiecare colț sau geamurile șterse de zeci de ori înainte de călătorie, dar pe care încă au mai rămas urmele unor desene făcute cu carioca. Pe tot parcursul drumului Miron, s-a uitat pe fereastră la peisajul care pierdea încet, încet imaginile civilizației și le înlocuia cu câmpii pline de grâu auriu ce dansa în briza vântului sau cu copaci solitari pe care puteai observa cu ușurință zgârieturi profunde de la accidente rutiere din trecut. Toți ceilalți copii vorbeau,

făceau glume și jucau jocuri, doar Miron era închis în sine și nu voia să scoată un sunet. Dintr-o dată, toți elevii se îmbulziră spre geamuri, erau aproape de destinație, de acolo se putea zări o clădire înaltă de cincizeci de metri, cu geamuri ce acopereau o bună parte din fațada institutului. Clădirea avea pereți groși, de culoare gri și acoperiți de table metalice compacte. Aceasta avea în locul unui acoperiș normal tije de fier ce se curbau din vârful clădirii și se fixau strâns în pământ; acestea păreau că vor să țină totul pe loc, de parcă construcția în sine ar vrea să fugă până în cealaltă parte a pământului.

Ajunși în fața intrării Centrului de Științe, au fost întâmpinați de fizicianul Bărbulescu Adrian și de asistenta lui, Minulescu Gabriela. El era un bărbat bătrân cu părul alb, avea ochelari cu lentile groase ce stăteau pe un nas destul de mare și un zâmbet larg ce ieșea în evidență, deoarece era printre puținii oameni ce schițau vreun sentiment de fericire în acel moment. Asistenta lui era o tânără înaltă, voluptoasă, plinuță, cu părul cafeniu, prins într-un coc și cu o față care o făcea să pară mult mai în vârstă. După corp și ecuson puteai spune că aceasta are douăzeci de ani, dar după chip îi dădeai treizeci. Ochii acesteia erau căprui și maturi, dar într-un fel materni și iubitori. Se putea citi cu ușurință pe fața ei emoția ce o chinuia și faptul că nu se simte pregătită să îi primească înăuntru.

- Hello! Willkommen! Bienvenue! Benvenuto! spuse asistenta cu un zâmbet forțat.

- Lăsați-o, e începătoare, nu știe prea multe, spuse Adrian B. fără ezitare, cu un zâmbet și mai mare decât înainte. Veniți! Ce mai stați!? spuse bătând din picioare și râzând.

- Of... ce voiam să zic este că mă bucur că ați sosit cu bine. Acesta este C.S.S.L.F.C., prescurtare pentru "Centrul de Științe al Laserelor și al Fizicii Cuantice", probabil vom

adăuga și secții de biologie. Eu sunt ghidul vostru și asistenta domnului Bărbulescu, aflat în stânga mea. Prezentarea o vom face pe parcurs. Luați niște ecusoane, le împărțiți din mână în mână, oftă Gabriela extrem de jenată de întreruperea făcută de șeful ei.

- Copiii o să adore un ecuson pe care se află sigla noastră care luminează. De când eram mic doar asta visam, să am ceva strălucitor în piept; aș fi preferat o medalie din aur, dar cred că o insignă cu becuțe este de o mie de ori mai bună, zise Adrian ironic și își puse mâna peste gură abținându-se să nu râdă la propriile sale glume.

Bărbatul urmat de grup și de asistenta lui, intră în insititut. Profesoara lor era o doamnă în vârstă, foarte aranjată și cu un păr lung până la umeri. De data aceasta, culoarea podoabei capilare era roșu aprins și era asortatăcu grijă de un ruj vișiniu aplicat cu blândețe peste buzele subțiri. Doamna era îmbrăcată cu rochie roșie, cambrată și lungă aproape până la călcâie, și cu o pereche de tocuri mici, din piele sângerie, cu vârfurile ascuțite și ușor lustruiți, dar se observa, dacă aveai ochiul unui profesionist, că pantofii erau destul de uzați datorită tălpii crăpate.

Centrul de Științe era un loc imens, plin de coridoare întortochiate, cu scări rulante care se înălțau zeci de metri în aer și în centrul lui se afla un laborator de studiu al laserelor.

Fizicianul prezenta fiecare laborator făcând din cinci în cinci minute câte o nouă glumă, acesta furase rolul asistentei sale, care până la urmă a plecat pe ascuns să fumeze o țigară ca să nu mai fie irascibilă. Singurul care nu râdea era Miron. Voia să fie atent la fiecare amănunt în parte. În final, s-a săturat să audă atâtea glume și a plecat de lângă Marian, ducându-se alături de asistenta căreia-i tremura țigara în gură de furie. Îi făcu cu mâna și se așeză lângă ea:

- Ce mai faceți? întrebă băiatul sfios.

- Minunat, nu se putea mai bine, am făcut atâția ani de facultate și totuși el îmi fură sarcina doar ca să se dea în spectacol, el trebuia să stea acolo și să zâmbească, atât. Primul meu tur a ieșit extraordinar, șopti asistenta uitându-se în jos și strângând puternic din dinți.

- Scuze... dacă vrei plec, zise Miron jenat.

- Nu-i nimic, prefă-te că nu ai auzit nimic, mă plângeam și eu puțin. Nu trebuie să îți faci griji. Cu ce te pot ajuta? spuse asistenta încercând să își revină.

Miron se gândi câteva secunde și realizează ce trebuia să facă.

- Îmi puteți spune mai multe despre locul acesta? Nu sunt glumeț și prezentarea profesorului nu îmi oferă suficientă concentrare.

- Desigur, ce ți-ar plăcea să afli? Dacă vrei îți dau și ție un fum, zise asistenta zâmbind plină de energie.

- Nu! strigă Miron. Adică scuze, nu fumez.

- Calmează-te, nu te rănesc, încercam doar să fiu prietenoasă, nu voiam să te ofensez oferindu-ți o țigară. Uite, dacă te simți mai bine o sting, spuse asistenta și strivi puternic pe jos țigara fumată pe jumătate.

- Este doar vina mea, poveste lungă, nu era nevoie să faci asta. Poți să îmi povestești totul despre clădirea aceasta și ce se petrece în ea? întrebă băiatul zâmbind.

- Cu cea mai mare plăcere. Această instituție a fost construită cu zece ani în urmă cu ajutorul unor fonduri europene. Totă lumea crede că este folosită doar pentru studiul laserelor, dar există și laboratoare de cibernetică, inginerie genetică și astrofizică, ele au apărut după ce i s-a ales numele.

Continuarea acestui volum o puteți lectura
achiziționând volumul de pe

www.editorialumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

“

Ușa care i-a produs atâtea probleme se deschise, acolo văzu un corp care arăta identic cu al lui întins pe jos. Totul se potrivea imaginii sale, de la hainele negre, până la părul său specific, singura diferență era aliura de mortăciune pe care o emana în jurul său ... Miron se așeză în genunchi privind acea siluetă care zăcea pe podea și realizând că acela este trupul său :

- Am murit? Nu se poate ... Ce s-a întâmplat? Cu ce am greșit? Unde o să ajung acum? Dacă există spirite e clar că și rai sau iad. Dar cine e creatorul? suspina în disperare spiritul care încerca să plângă, dar nu reușea.

- Întrebările nu contează, du-te la corp! Verifică ce are! urlă turbată o voce din mintea lui.

- Nu pot! Nu pot! strigă Miron cu o voce tremurată ca a unui om care încerca să vorbească printr-un șiroi de lacrimi.

- Ascultă-mă! Du-te acolo și verifică, nu mai ai ce pierde... zise acea voce într-un mod autoritar.

Miron se afla la sediul CNN, un canal prestigios de știri aflat în orașul Atlanta din statul Georgia, S.U.A. Acesta era adus, desigur, de iubita lui. Aceștia erau împreună de șapte săptămâni, dar părea că se cunoșteau de o viață, cel puțin așa susținea Loret într-o declarație pentru presă purtată în urmă cu trei zile. ”

